

s. jde více méně o fikci, jenže neprávem vytýká, že se odvolací soud v této příčině nepřiblížil dostatečně skutečnými poměry odůvodněné pravděpodobnosti. Dovolací soud ani tohoto názoru dovolatelčina nemůže sdílet. Nemůže být dopuštěno, aby se příjmy o život příšedšího ustavičným odstíňováním a eventualitami, nemocemi, nezaměstnaností, tedy methodou progresivně zmenšovací scvrkly na nicotný peníz nějaký, neb to se s předpisem Šu 273 c. ř. s. nesrovnává. Postačí, když je usmrcený jako hospodářská jednotka posuzován s náležitým odstupem tak, jak se jevil, než-li zahynul, totiž jako svému věku přiměřeně zdravý a silný muž, určitého příjmu, práce a pořádku milovný, jenž se i dle pojišťovacího odhadu mohl dožít 75 roků svého věku. Tuto osobnost ztratily děti i manželka. Dovolací soud nepoznává, že by při určení důchodů bylo pochybeno, odvolací rozsudek je správný, dle čís. 4 Šu 503 c. ř. s. oběma stranama uplatněný důvod není opodstatněn.

Čís. 4085.

K pojmu hromadné věci (§ 302 obč. zák.). Jest jí hotelové stříbro, opatřené značkou hotelu.

Zajišťovací převlastnění jest platným důvodem k nabytí vlastnictví.

(Rozh. ze dne 6. srpna 1924, Rv I 1139/24.)

Žalobě o zjištění vlastnictví k hotelovému stolnímu stříbru, označenému jménem hotelu, a o vydání stříbra bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšší soud uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e h :

Nesprávné právní posouzení spatřují dovolatelé též v tom, že odvolací soud usoudil, že o d e v z d á n í uskutečnilo se po zákonu. V té příčině poukazují dovolatelé, že podle žaloby šlo o tělesné odevzdání a že žalobce teprve v odvolacím řízení osvojil se právní názor soudu prvé stolice, podle kterého šlo o odevzdání prohlášením a vedle toho také o symbolické oduznání. Dovolatelé míní, že se neuskutečnilo žádné z nich, že možné by bylo pouze tělesné odevzdání z ruky do ruky, poněvadž jde o věci takové oduznání dopouštějící. Souvisí to s právním názorem dovolatelů, že nejde o hromadnou věc. Nelze ho však schváliti. Podle Šu 302 obč. zák. tvoří h r o m a d n o u v ě c a pokládá se za celek soubor několika věcí zvláštních, které se počítají za jednu věc a označují se společným jménem. Význam hromadné věci vyčerpává se tím, že užívajíce souborného označení můžeme se obejiti bez výpočtu individuálních věcí, majících sdíletí společný osud právní. Proto věci hotelové, podnikovou značkou označené, stříbro, jemuž dovolatelé se snažili vtisknouti dokonce charakter hotelového příslušenství (»Maxhof«), sluší vzhledem k tomu, co bylo právě vyloženo, považovati za hromadnou věc. Poněvadž bylo zjištěno, že se odevzdání uskutečnilo v ten způsob, že byl podle inventáře kus po kuse vyňat ze stříbrníku a pak opět vloženo do něho, sluší to považovati za zákoritá odevzdání stříbra, nehledí-li se ani k tomu, že to bylo vyjádřeno

také záznamem v inventáři »do vlastnictví odevzdáno a půjčkou předáno«, při čemž nesejde na tom, zda-li byl tento záznam učiněn před, anebo až po skutečném odevzdání; vůli účastníků vyjadřuje jasně a srozumitelně. Pokud jde o námitku, že odvolací soud nerozpoznal, že sporným jednáním právním šlo mezi stranami o zajišťovací převlastnění, není tato vzhledem k tomu, že šlo o dokonalou smlouvu kupní, opodstatněna, ale také by jí dovolatelům nebylo nijak pomoheno, neboť nelze sdíletí právního názoru dovolatelů, že by zajišťovacím převlastněním nebylo žalobcem nabyto vlastnictví, poněvadž zajišťovací převlastnění není způsobilé založití platný nabývací titul vlastnictví. Jeť toto, jak z předpisu Šu 10 konk. řádu vyplývá, platným titulem takovým.

Čís. 4086.

Nariadení ze dne 13. září 1919, čís. 524 sb. z. a n. vztahuje se nejen na odběratele elektrické energie za ceny jednotlivé, nýbrž i za ceny paušální.

(Rozh. ze dne 6. srpna 1924, Rv II 368/24.)

Smlouvou ze dne 7. října 1904 udělila obec J. žalující firmě výhradné a jediné právo k zavedení a zařizování elektrického osvětlení v obvodu obce a zavázala ji současně k dodávání elektrické síly a elektrického světla každému jednotlivci v obvodu města. V Šu 16 a 17 smlouvy stanovena jednotná cena elektrického proudu pro všechny odběratele, jejíž zvýšení se mělo státi toliko s přivolením obecního zastupitelstva a v nichž se určoval způsob zjištění množství vypořebeného proudu a vyhrazovalo žalující firmě právo, s osobami soukromými dodávání elektrického proudu paušalovati. Žalobkyně pak ujednala se žalovanými paušální poplatek za dodávání proudu. Ve smyslu vládního nariadení ze dne 13. září 1919, čís. 524 sb. z. a n. byly zvýšeny rozhodčím soudem odběrné ceny za proud. Obec J. žalovala o bezúčinnost nálezu, uzavřela však dne 16. prosince 1922 se žalující firmou smír, jímž uznala nález rozhodčího soudu. Žalobě na žalované o zaplacení zvýšených sazeb bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatelé spatřují nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud uznal, že jest základem právního poměru mezi stranami smlouva uzavřená dne 7. října 1904 mezi žalobkyní a obcí J., ačkoli dle jejich názoru základem tím je soukromá úmluva mezi stranami, podle které se dovolatelé zavázali od žalobkyně odebírat, a žalobkyně se zavázala jim dodávati ze své elektrárny elektrickou energii za paušalované ceny dle všeobecných podmínek splatečné měsíčně do předu, při čemž dlužno rozuměti paušálními cenami ony, jež byly smlouveny za ujednané množství a sílu žárovek úhrnkem, bez měření proudu elektroměrem. Dovolatelům jest rozhodující okolností, že ceny byly smlouveny mezi stranami, nikoli mezi žalobkyní a obcí J. Dovolatelé míní, že žalobkyně nemůže se ve příčině jich dovolávati výroku rozhodčího soudu ze